

RV's heten ze hier, *Recreational Vehicles*, vrijetijdsvoertuigen. Bij het depot van Cruise America in Atlanta staat een beschaafd modelletje voor ons klaar. Het is even omschakelen, zo'n camper. Zeker als je niet al te groot van stuk bent en nog nooit in een automaat hebt gereden. Maar het went snel, dat pookje bij het stuur.

De muziekroute voert door glooiend landschap, waar een brede rivier doorheen meandert: de Tennessee, een van de vele zijarmen van de Mississippi. Door de open raampjes stroomt de frisse geur van pijnbomen en de matte lucht van heet asfalt de wagen binnen. Campers worden geacht op de rechterbaan te rijden, tussen de vele vrachtwagens die er elegant uitzien, een beetje jarenvijftigstijl. De weg is bezaaid met flarden van banden. Opvallend is ook het grote aantal *roadkills*: dieren waarvoor je in Nederland naar de dierentuin zou gaan zoals opossums, stinkdieren en wasberen.

Los in het landschap staan grote houten huizen, een trotse *Stars and Stripes* – de Amerikaanse vlag – naast de brievenbus op de lange oprijlaan. Het aantal houten kerken evenaart bijna het aantal woningen. De bijbehorende begraafplaatsen grenzen zonder hek of heg aan de weg. Daartussen: weilanden met koeien op korte poten, vuurwerkfabrieken, enorme caravan- en camperbedrijven met even enorme voertuigen, runderen met hoorns waarvan de spanwijdte meer dan anderhalve meter kan bedragen. En overal billboards die reclame maken voor in dit of dat gespecialiseerde advocaten.

Stoomlocomotief

Op campercamping McFarland Park in Florence, Alabama staan genoeg van 'ambitieuze' gevaartes, met uitklapkamer-tjes, buitenkitchenettes en barbecues die veel weg hebben van een kleine stoomlocomotief. Ook hier veel Amerikaanse vlaggen. Dit is The Deep South, land van cowboys, rednecks, en andere conservatieve Amerikanen.

De fraaie plek heeft ook een nadeel: de hele nacht door worden kampeers opgeschrikt door treintoeters. Machinisten waarschuwen als ze een overgang passeren. Dat zijn ze verplicht. Het geluid draagt ver over het water. Als het wegsterft, is er weer plaats voor het roepen

en fluiten van vogels, hoe donker het ook is.

Het stadje Florence is het thuis van de fameuze FAME Studios. In een blokkig gebouw langs de weg namen grootheden als Little Richard, Etta James, Otis Redding, Betty Lavette en Wilson Picket hun hitsingles op. De muren binnen zijn behangen met platenhoezen, allemaal in FAME opgenomen: elpees van The Almann Brothers, Lou Rawls, The Osmond Brothers. Ze werden begeleid door The Swampers, de vaste sessiemuzikanten van de studio.

De jongens uit het dorp, destijds soms nog maar 15 jaar oud, komen anno 2018 nog altijd uit onze speakers. De studio is nog steeds in gebruik en tussen de opnamen door volg je rondleidingen langs opnameruimtes vol instrumenten en grote mengtafels.

Peuk

The Swampers begonnen in een dorp verderop een eigen studio, de minstens zo beroemd geworden Muscle Shoals Studio, waar onder anderen Rod Stewart, Paul Simon en The Rolling Stones muziek op vinyl zetten. Nog meer platenhoezen, instrumenten, mengtafels. Beroemde handtekeningen op de wanden, in de asbak een peuk, naar verluidd van Keith Richards.

De volgende muziekstop is Tupelo, 46 kilometer verderop, in buurstaat Mississippi. Elvis Presley komt hiervandaan: zijn geboortehuis staat er nog. Een forse vrijwilliger laat de stoel zien waarop de kleine Elvis zat tijdens het ontbijt. Naast het huisje is een Elvismuseum verrezen.

En dan natuurlijk eten in Johnny's Bar. Een lekker sappige hamburger kon de 13-jarige Elvis zich niet veroorloven, dus at hij daar een *dough burger*: gehakt, aangemaakt met flink wat brood en ei. De tent hangt vol foto's en memorabilia van Elvis. Onze Nick en Simon zijn zo brutaal geweest hun eigen foto ertussen te hangen. Elvis' booth – voor de duidelijkheid

hangt er een bordje bij – komt net vrij. Boffen!

In zijn jonge jaren luisterde Elvis veel naar gospelmuziek en naar blues uit de zwarte wijken in Tupelo; de muziek uit het diepe zuiden is de basis van zijn rock-'n-roll. *Home of the blues* is de bijnaam van Clarksdale, zo'n 160 kilometer rijden.

Hindernissen

Het laatste stuk van de tocht erheen kent hindernissen. Het RV Park is lastig te vinden. Doordat de wifidekking in de VS niet overal even goed functioneert, heb je niet veel aan de navigatie op je telefoon.

Terwijl het rap donkerder wordt, bieden twee heren (type *Dukes of Hazard*, compleet met wilde blonde lokken en geruite bloezen) aan om voor de camper uit te rijden. En zo lukt het toch om op tijd te zijn voor het diner in Ground Zero.

Deze club, mede opgericht door acteur Morgan Freeman, staat te boek als de beste bluesclub van de wereld. Een veranda voor de deur met een oude sofa geven het gebouw uit 2001 een retro-zuidelijke uitstraling. De zaal is schaars verlicht: een bar, tafels en stoelen die opzettelijk mismatchen, een podium, de muren van onder tot boven volgekalkt met graffiti.

Huismuzikant Lucious Spiller leeft zich uit op bluesklassiekers, en ook *Purple Rain* van Prince en *All Apologies van Nirvana* klinken goed in een bluesuitvoering. Op de kaart typische deep south-specialiteiten: burgers en ander vlees, gerookt of van de barbecue. De catfish, (meerval) komt net als de aardappels, uien en groene tomaten in een deegjasje uit de frituur. Een calorierijk dieet, dat veel mensen is aan te zien.

Eenmaal terug op kamp blijken de douches en toiletten voorzien van een cijfercode: oeps, vergeten te vragen. Niemand te zien om middernacht – op een eenzaam hondje na.

Hier in het donker geen natuurgeluiden, ook geen toeterende trein; op de

ELVIS AT IN JOHNNY'S BAR EEN DOUGH BURGER. EEN HAMBURGER KON HIJ ZICH NIET VEROORLOVEN